

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobce: **Město Postoloprty**, IČO 00265403
sídlem Mírové náměstí 318, 439 42 Postoloprty
zastoupený advokátkou Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou
sídlem Olomoucká 36, 789 85 Mohelnice

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
za níž jedná Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech
majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

pro zaplacení 5 000 000 Kč a 177 386 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku ve výši 5 000 000 Kč a částku 177 386 Kč, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou zdejšímu soudu dne 28.5.2020, domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy a škody s odůvodněním, že v souladu s presumpcí poctivosti má právnícká osoba dobrou pověst od svého vzniku, a to po celou dobu své existence,

z čehož lze usuzovat, že obdobně je hodnocena i neoprávněnost zásahu do dobré pověsti právnické osoby, a to každé právnické osoby, i územní samosprávy. Dobrou pověstí je tak vybavena každá právnická osoba, přičemž se jedná o nehmotnou hodnotu, jež ze své povahy nemůže být předmětem právních vztahů, je nezcizitelná a nelze s ní nikterak nakládat, má vyšší hodnotu než hmotné statky. Zásah do ní pak způsobuje mnohá negativa v životě právnické osoby, v daném případě do jednotky územní samosprávy, když se jedná o specifickou právnickou osobu, u níž není její pověst spojena s následky v podnikání, ve vytváření zisku, ale následky jsou dopadem mnohem závažnější, jedná se současně o pověst všech jejích občanů, v daném případě cca 4 700 osob, které se mohou důvodně stydět zato, že jsou občany této právnické osoby, jsou konfrontováni s otázkami třetích osob na pověst města, které souvisejí s trestním stíháním jejich zástupců ve velkém počtu, v daném případě deseti zastupitelů, které bylo ve velkém měřítku publikováno a je na ně útočeno, jaké si to zvolili zástupce. Nárok odvozují dle zákona 82/1998 Sb. za využití ustanovení § 135 odst. 2 občanského zákoníku číslo 89/2012 Sb. V daném případě došlo k trestnímu stíhání deseti zastupitelů obce po dobu cca 3 let, po tuto dobu se zástupci obce museli zabývat neproduktivní činností vlastní obhajoby, než aby vytvářeli hodnoty pro své občany, adresáty veřejné správy, a pokud je vytvářeli, stálo město násobky úsilí. Město Postoloprty bylo zmiňováno ve velmi negativním světle v souvislosti se závažnou trestnou činností osob v jeho čele, utrpěla nade vší pochybnost výrazně pověst města Postoloprty v celé České republice. Na tom nic nezměnil fakt, že nakonec došlo ke zproštění obžaloby všech zastupitelů, a to s ohledem právě na časový aspekt ve věci. Zásah do pověsti města trval neúměrně dlouhou dobu, kdy prošel všemi fázemi řízení osob, stojících v jeho čele, fázemi podezřelých, obviněných, trestním příkazem odsouzených, obžalovaných až následně plně zproštěných členů zastupitelstva, kdy synonymem k těmto osobám bylo ihned město Postoloprty jako onen subjekt, který trestnou činnost na půdě svých orgánů připustil, ne-li rovnou podporoval či vytvářel pro ni podmínky. Po celou dobu bylo město Postoloprty dále v rozporu se svým přesvědčením a vůlí řádně zvolených orgánů, vyjádřených většinovým hlasováním, tlačeno do procesní role poškozené. To, že město mělo být poškozené, bylo zcela vyvráceno i v odůvodnění zproštění obžaloby, kdy soud konstatoval, že veškeré konání zastupitelů bylo vždy ve prospěch města. Přesto mu byla dlouhodobě vnucována role někoho, komu byla způsobena škoda. Město není jen běžná právnická osoba, ale osoba mající ústavní základ, který mu nelze odebrat. Jedná se o ústavně garantované právo na samosprávu tím, že jednat za něj bude ustanovený opatrovník, a rovněž nelze odebrat členům zastupitelstva právo na výkon svého mandátu. K prosazování zájmů občanů bylo město jako právnická osoba zřízení, a je proto zcela na místě, aby to bylo právě město jako právnická osoba, kdo se pro osoby v ní sdružené bude domáhat odčinění utrpěné nemajetkové újmy. Je nemyslitelné, aby se tohoto zadostiučnění domáhali jednotliví občané města. Právnická osoba, i město, navíc není zdaleka jen určitou právní fikcí, jde o reálně existující a fungující sociální organismus, jehož reakce jsou v mnohém podobné i těm lidským. Vztah mezi městem a jeho občany má vyšší nehmotnou hodnotu než jen vztah obchodní. Zásah do pověsti města byl zvyšován délkou trestního stíhání, počtem trestně stíhaných představitelů města jako právnické osoby, absolvování všech procesních fází fyzických osob, nepřihlížení odborným argumentům města ze strany státní zástupkyně, desítky mediálních dopadů (články a reportáže o případu), odsouzení formou trestního příkazu, pozice města Postoloprty jako malého města s vyššími dopady (úzký kontakt mezi občany města), výkon veřejné správy ze strany města, který vyžaduje vysokou míru důvěry občanů města, narušení pověsti města ve svazcích, Svazu měst a obcí a dalších subjektech, narušení důvěry ze strany smluvních partnerů města, omezení činnosti města časovými nároky vyšetřování, a nemožnost řádně plnit roli samosprávy daného území, narušování práce všech orgánů města. Z důvodu značného zásahu do

svého dobrého jména a za dlouhodobý negativní a trvajícím zásah do své činnosti tak požaduje částku 5 000 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy, a dále náhradu skutečných výdajů za právní služby, které město vynaložilo v souvislosti s trestním řízením s cílem toto trestní řízení zastavit s tím, že byly vystavené faktury, faktura číslo 20170058 na částku 84 700 Kč, faktura číslo 20170072 na částku 14 520 Kč, faktura číslo 20170117 na částku 60 016 Kč a dále faktura číslo 20170139 na částku 18 150 Kč, kterou požaduje žalobce zaplatit jako náhradu škody.

2. Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku. Popsala průběh řízení, vedeného u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn. [REDAKCE] s tím, že navrhla žalobu zamítnout, neboť se žalobcem, tj. s městem Postoloprty bylo jednáno s osobou v procesním postavení poškozeného, žalobce však od počátku řízení s tímto procesním postavením nesouhlasil, uváděl, že mu žádná škoda nevznikla, nesouhlasil s obviněním zastupitelů a města. Podle § 7 zákona č. 82/98 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim škoda vznikla. S žalobcem bylo formálně jednáno jako s poškozeným, je možné na něj nahlížet jako na účastníka řízení, ale žalobce nárok na poskytnutí zadostiučinění náhradu škody uplatňuje z pozice právnické osoby, jejíž pověst byla dotčena v důsledku trestního stíhání zastupitelů, nikoliv z pozice poškozeného v trestním řízení, neboť za tohoto se, jak bylo výše uvedeno, během trestního řízení žalobce sám nepovažoval. Žalovaná si obecně těžko umí představit situaci, v níž by měla osobě v procesním postavení poškozeného vznikat nemajetková újma z důvodu postupu orgánů činných v trestním řízení, které zahájily a vedly trestní stíhání osob, které měly svou činností, byť se nakonec neprokázala, poškozenému újmu způsobit. S trestním stíháním vzniká nemajetková újma, projevující se kupříkladu v difamaci, obavách z hrozícího trestu, zásahům do rodinné sféry a podobně, typicky obviněným, nikoliv poškozenému. Stran nároku na poskytnutí zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu si žalovaná dále dovoluje poukázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 1019/2012, kdy se zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou trestním stíháním, poskytuje osobám přímo trestně stíhaným, nikoliv rodinným příslušníkům a osobám v obdobném postavení. Dále uvádí, že žalobce neodvozuje újmu od rozhodnutí o usnesení o zahájení trestního stíhání, nýbrž od újmy, která v souvislosti s tímto rozhodnutím vznikla obviněným, to jest zastupitelům města Postoloprty. Tvrze nou újmu žalobce prožívá zprostředkovaně skrze újmu vzniklou obviněným, bez existence vztahu žalobce k obviněným by žalobce újmu způsobenou trestním stíháním nepocítoval. Ohledně nároku na náhradu škody, spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení, uvádí, že je sice přípustné, aby i jiné osoby, než obviněný, mohly žádat o odškodnění, pokud jim trestně právní předpisy toto právo svěřily, nicméně zákon poškozenému právo volit a platit obhajobu obviněnému nepřiznává. Náklady, které vynaložil žalobce, sice nejsou v úzkém slova smyslu náklady obhajoby, nicméně od počátku tyto úkony měly přispět ke zproštění obžalovaných obžaloby. V daném případě se tak nejednalo o úkony účelně vynaložené poškozeným k hájení jeho práv a k dosažení náhrady škody. Je nutné uvést, že pokud žalobci v průběhu řízení měla vzniknout nějaká škoda, bylo na něm, aby se svým nárokem přihlásil do adhezního řízení, neboť poškozenému, který se dožaduje nároku na náhradu škody v adhezním řízení a nárok splňuje vyžadované podmínky a je učiněn ve formě, která nevyvolá pochybnost, že je poškozený, může soud v odsuzujícím rozsudku přiznat nárok na náhradu škody.

3. Z rozsudku Okresního soudu v Chomutově čj. [REDAKCE] má soud za prokázané, že v tomto řízení byli trestně stíháni obžalovaní, a to fyzické osoby [REDAKCE]
[REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]

██████████, ██████████, ██████████, ██████████ s tím, že tímto rozsudkem byli shora uvedení zproštěni obžaloby. Dále má soud z tohoto rozsudku za prokázané, že město Postoloprty jako právnická osoba v tomto trestním řízení nefigurovala v pozici účastníka řízení, nefigurovala zde ani v pozici faktického poškozeného, neboť město Postoloprty, současný žalobce se nepřipojil v rámci trestního řízení jako poškozený v rámci adhezního řízení k požadavku na náhradu škody, a nebyl účastníkem shora uvedeného řízení.

4. Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (dále jen zákona), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě.
5. Mezi účastníky bylo nesporné a soud má za prokázané ze shora uvedeného rozsudku, a bylo to i samotným tvrzením žalobce, že město Postoloprty, tj. žalobce, nebylo účastníkem trestního řízení v žádném z postavení účastníka daného řízení, a to i v širším slova smyslu dle právní úpravy trestního řádu, byť byli jeho zastupitelé trestně stíhání jako představitelé shora uvedeného města, samotné město nebylo účastníkem tohoto řízení a nebylo jím ani v pozici poškozeného, neboť se samo výslovně nepřipojilo jako poškozený k trestnímu stíhání. Na to je nutné poukázat na skutečnost, že žalobce se domáhá náhrady škody a nemajetkové újmy **nikoliv z titulu účastenství** v trestním řízení, ale z **titulu zprostředkované újmy**, která měla tomuto městu vzniknout právě nezákonným rozhodnutím, nezákonným trestním stíháním jeho 10 zastupitelů. Soud k tomuto odkazuje na náleží **Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2287/2018** ve spojení se zněním ustanovení § 7 odst. 1 zákona 82/98 Sb., kdy právo na náhradu škody, způsobené nezákonným rozhodnutím, mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Nález odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího soudu, jako je rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2396/2012 ze dne 24.4.2013 s tím, jsou v něm zmiňovány osoby blízké v rámci fyzických osob, s tím, že osoby blízké v tomto případě nejsou samy o sobě aktivně legitimovány k uplatnění nároku na náhradu škody, neboť svou újmu neodvozují od rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, ale od újmy, která v souvislosti s ním vznikla obviněnému, újmu z trestního stíhání prožívají zprostředkovaně skrze újmu vzniklou obviněnému, nebýt totiž jejich vztahu k primárnímu poškozenému, újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním by vůbec nepocit'ovaly. Ústavní soud dále připomíná, že nárok na náhradu újmy, způsobené zahájením trestního stíhání, nemá výslovný základ v zákoně číslo 82/98 Sb., nýbrž byl v minulosti dotvořen judikaturou obecných soudů a Ústavního soudu. Rozšíření aktivní legitimace na osoby blízké, proti kterým by bylo vedeno trestní stíhání, ...by tento nárok na náhradu újmy nepřipustně rozšířilo. Ohledně uplatnění nároku podle obecných ustanovení o ochraně osobnosti existuje ustálená judikatura Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, zákon číslo 82/98 Sb. k občanskému zákoníku ve vztahu speciality aplikace zákona číslo 82/98 Sb. má proto přednost před občanským zákoníkem, podle

něhož se postupuje jen tehdy, neobsahuje-li zvláštní zákon vlastní úpravu. Novela číslo 160/2006 Sb. zavedla do zákona číslo 82/98 Sb. ustanovení § 31a, dle něž je odškodňována rovněž nemajetková újma. S ohledem na speciální úpravu náhrady nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup proto nelze přiznat náhradu nemajetkové újmy podle ustanovení § 11 a násl. občanského zákoníku z roku 1964, nově podle nového občanského zákoníku. Vyplývá-li nárok na náhradu nemateriální újmy za trestní řízení zákona číslo 82/98 Sb., není postup podle obecné úpravy možný. Jak konstatoval Ústavní soud v řízení III. ÚS 3754/16, okruh osob, kterým je odškodnění poskytováno, je zákonem číslo 82/98 Sb. výslovně stanoven (interpretatio stricta) a dále je rozšiřovat použitím obecné úpravy představované občanským zákoníkem nelze.

6. Co se týká právního posouzení, soud se zabýval skutečností, zda-li žalobci, to je městu Postoloprty mohla v důsledku trestního stíhání jeho zastupitelů, nikoliv samostatného subjektu obce, vzniknout nemajetková újma. Soud dospěl k závěru, že nikoliv, a to právě z důvodů zákonného vyloučení poskytnutí náhrady nemajetkové újmy subjektu, který nebyl účastníkem řízení. V tomto případě bylo nesporné a soud má za prokázané právě ze shora uvedeného rozsudku Okresního soudu v Chomutově čj. [REDAKCE] že žalobce nijakým způsobem v trestním řízení, vedeném pod shora uvedenou spisovou značkou, nevystupoval. Nevystupoval zde ani jako poškozený a nevystupoval zde ani jako osoba trestně stíhaná. Nedá se tak v žádném případě dovodit, že by žalobce byl účastníkem řízení, a to ani v širším slova smyslu. Žalobce odvozuje vznik nemajetkové újmy pouze jako zprostředkovaný vznik nemajetkové újmy skrze trestní stíhání jeho zastupitelů, kdy však zákon i shora uvedená judikatura jasným způsobem vymezuje možnost přiznání náhrady nemajetkové újmy, neboť tato nemajetková újma je přiznávána pouze účastníkům řízení, neboť ti jsou přímo zasaženi nezákonným rozhodnutím a vedením nezákonného trestního stíhání. Jak konstatoval Ústavní soud, jedná se o situaci, kdy odškodnění nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí v rámci trestního stíhání není upraveno zákonem, ale je dotvořeno judikaturou s tím, že i Ústavní soud dospěl k závěru, že okruh osob ustanovených v ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sb. nelze rozšiřovat. V tomto případě tak mimo účastníka daného řízení není jiný subjekt, kterému by nemajetková újma v souvislosti trestního stíhání mohla vzniknout v tom směru, aby to byla Česká republika, která by byla odpovědná za vznik této nemajetkové újmy, a následně také aniž by byla uložena povinnost takto vzniklou nemajetkovou újmu fakticky odškodnit. Byť obecně lze souhlasit s popisem role města, jejích občanů a zastupitelů, nelze však dospět k závěru, že by v rámci této role to bylo město, jehož zastupitelé jsou trestně stíháni, které by bylo samostatným subjektem a samostatným účastníkem shora uvedeného trestního řízení. Toto vyplývá právě i ze samotné definice tak, jak ji definoval sám žalobce, kdy se jedná o samostatnou právnickou osobu, která má samostatná práva a povinnosti, má samostatnou právní subjektivitu a může i samostatně být eventuálně trestně stíhána, popřípadě působit roli poškozené. Toto se v daném trestním stíhání nestalo a subjekt žalobce jako takový se trestního řízení nijakým způsobem v samostatném postavení účastníka řízení nepůsobil. Byť to byl žalobce, komu fakticky měla vzniknout škoda, která byla předmětem, pro něž bylo zahájeno fakticky trestní stíhání vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp.zn. [REDAKCE] jak vyplývá ze samotného rozsudku i z vyjádření žalobce, žalobce se poškozeným v tomto řízení v žádném případě **necítil**, nevystupoval tak a nebylo s ním ani ze strany orgánů činných v trestním řízení jednáno. Žalobce odvozuje svoji újmu od rozhodnutí o usnesení o zahájení trestního stíhání vůči zastupitelům, jímž měla tímto nezákonným rozhodnutím jako obviněným nemajetková újma fakticky vzniknout. Jedná se o nemajetkovou újmu, která měla vzniknout žalobci zprostředkovaně skrze shora uvedené obviněné. Právě

odškodnění takto vznikající zprostředkované újmy je vyloučeno shora uvedenou judikaturou, nemá oporu v zákoně ani v žádném rozhodnutí soudů vyšších instancí nebo Evropského soudu pro lidská práva. V tomto směru soud vycházel ze zákonného ustanovení, kdy žalobce nebyl účastníkem uvedeného trestního řízení, ve kterém bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, a žalobu zamítl.

7. Soud poukazuje na funkci trestního řízení, kdy je to právě stát, který trestním stíháním pachatelů trestné činnosti, chrání zájmy veřejnosti. V tomto případě chránil zájmy právě obce Postoloprty před jednáním jejich zastupitelů. Nelze tak ani dojít k závěru, že výkonem předpokládané povinnosti ochranou zájmů by „poškozenému“ mohla vzniknout újma.
8. Nejedná se ani o možnost jiného právního posouzení, např. posouzení na ochranu eventuálního zásahu do osobnostních práv na základě úpravy ohledně ochrany osobnosti dle občanského zákoníku, kdy právě zákon 82/98 Sb. je zákonem v občanském zákoníku speciálním, z tohoto důvodu nelze použít úpravu občanského zákoníku právě pro náhradu nemajetkové újmy nebo škody z důsledku zásahů, vzniklých nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím. Je to i sám žalobce, kdo odkazuje na zákon 82/98 Sb. Pakliže je tvrzena rozsáhlá medializace žalobce, kterou také měla nemajetková újma vznikat a popřípadě být zesílena, soud poukazuje na skutečnost, že Česká republika není zodpovědná za mediální výstupy, pakliže žalobce tvrdí nebo by tvrdil, že právě shora uvedenými články se cítí být poškozen v rámci ochrany osobnosti, není právě pasivně legitimovanou složkou žalovaná, neboť se jedná o výstupy jiných subjektů, než je Česká republika. Pakliže žalobce v průběhu trestního řízení po celou dobu uváděl, že se necítí být poškozeným subjektem, jen těžko lze dovodit v rámci tohoto řízení, že by trestním stíháním zastupitelů jemu nemajetková újma fakticky vznikla, neboť ta může vznikat pouze subjektům, které se cítí být shora uvedeným průběhem nebo činnostmi subjektu fakticky poškozovány. Soud v dané situaci žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Co se týká požadavku na náhradu škody, která měla vzniknout blíže nespecifikovanou právní pomocí, která měla vzniknout na základě čtyř faktur, tak jak jsou zmiňovány, soud uvádí, že je nutné se opět ztotožnit s vyjádřením žalované, a to právě v tom směru, že jak škoda, tak i nemajetková újma může dle ustanovení § 7 a 8 zákona 82/98 Sb. vzniknout pouze účastníkům řízení, byť není vyloučeno, aby škoda vznikla i osobám jiným, tato však může vzniknout pouze zprostředkovaně v určitých, specifických situacích, a to pouze v situaci, kdy i jiné osoby než obviněný mohly žádat náhradu škody, avšak pouze v situaci, kdy zákon umožnil těmto subjektům pomáhat obviněnému v rámci trestního řízení, v rámci obhajoby, mohl platit určité náklady na jeho právní zastoupení a podobně, nebo se jedná o náklady vynaložené a právní zastoupení poškozeného. V tomto případě tak nebylo, žalobce netvrdí, že by se jednalo o finanční prostředky účelně vynaložené ze strany žalobce vůči trestně stíhaným osobám, ani o náklady, které by žalobce vynaložil jako poškozený na hájení svých práv v rámci vzniklé škody v probíhajícím adhezním řízení, kdy adhezní řízení neprobíhalo a sám žalobce prohlašuje, že se jako osoba poškozená v tomto případě necítí. I za dané situace se však jednalo eventuálně o náklady řízení, které měly být uplatňovány v rámci samotného trestního řízení, což se však nestalo.
10. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 osř a § 151 odst. 3 osř. Žalovaná byla ve sporu úspěšná. Soud jí přiznal náhradu nákladů řízení za 3 úkony podání vyjádření, přípravu na jednání a účast u jednání soudu a 300 Kč dle vyhl. 177/96 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojnásobném vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 18. září 2020

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
samosoudce